

142.

Ércles

Y Dios vió que la luz era buena y la separó
de las tinieblas

White

White
The first of the year was passed in the
city of New York.

Éides.

3 Dios vió que la luz era buena y la reparó
de las tinieblas.

No sé quina mà estranya
mon cor revolta y mos desitjos gira,
que pujo à la montanya
y en senthi, si podia,
encara mes amunt me 'u pujaria.

D' allí, tobo mes pura
l' ampla cortina del espay, mes bella
la llum, y per l' altura
voldria nada' en ella,
si las alas tinguiés que fé l' auçella.

Miso rodas llengüera
la rica boyra per lo sol revelada,
fouentse en sa carrera,
y l' ànima encisada
se feu ab ella del desitj portada.

¡ Lo sol! quant jo me l'niro
no sé que sento que somrieh, y á l'hora
descobertat sospiro,
y surt mos ulls en fora,
un cor á roleyarri que t'anyora

Plaschme ab sentir t'ardencia
de son alé de foet sobre ma cara,
com plan á t'ignocencia
dels flabis de son pare
beure la met que de dotor t'amara.

No iria á ill, com vola
al flam que la consum la papallona,
y per besà' una sola
vegada sa corona,
lo plex d'aria que ab sos raigs me dona,

¡ Com deipar d'amarto,
si es de la patria del amor la fita,
y 'm cat un jorn salvarlo
per fer cap á la cita
del deu mateix que sas regions habita!

¡ Com, si de la flama
del Sant Amor que del creat es vida,

L'immensitat proclama,
y d'aquell focu sens' nuda
es una espurna pels espays fugida!

Per l'ampla de la terra
parejo cada jorn jo la mirada;
y veig lo pla, la zerra,
y fins la mar salada,
banyant se en onas de sa llum dourada.

I dich; flors olorosas,
llangers ancells de visotats plomatges,
fontetas remorosas,
pinars, serres, oratges,
valls y muntanyas y saltants y platges;

¡Que canta, que festeja
lo coro de tantas veus com cada dia
lo mon en pres barreja,
y a son Senyor l'envia
en un vols d'or, per entre estels fent via!

I'm din una veu pura,
màn com atra l'cor may n'ha sentiada:
La llum, qu' es la ventura;
lo sol, que 'ns dona vida,
colors y flayra, inspiració y florida.

Si; d'èira llum hermosa,
reflectis, d'attra mes viva y mes brillanta,
tot ab l'escalí se gosa,
ab la claror s'encanta,
y als besos de sos raigs somriu y canta.

Y es que tot quant aleva,
de Deu com à catifa eis sol contempla
que mitjant cel llumena;
llantia que aclara 'l temple
hont tot de sa grandesa fan exemple.

Llum de las llums, Deu vulla
que may lo cor veja en ton clar mundansa,
y 't serve com l'agulla
d'un vot, d'una esperansa
per quina via meu voler se llansa.

Y tal com ara 't miro,
de nit y tot dins de mos ulls encesa,
y 'l cor à tos raigs jiro
catiu de ta bellesa,
com etre girasol de ta grandesa,

Aixís quan un jorn veixi
en braços de la mort l'ànima meua,

al foc se redimeixi
d'una besada terra,
y sia de tos raigs al cel herera!